

Posudek bakalářské práce

Název: *Vybrané techniky sebepoznání jako prostředek sebevýchovy v životě vysokoškolských studentů*

Autor: *Martina Homolová*

Předložená bakalářská práce má požadovaný rozsah (34 stran čistého textu), logickou strukturu i zajímavé téma. Poněkud ambiciózní je cíl práce: „prozkoumat pojmy sebepoznání a sebevýchova v životě vysokoškolských studentů, na základě poznatků z literatury psychologie, pedagogiky a sociologie a následně pomoci mladým studentům nacházet cesty sebepoznání“ (s. 39).

Za největší problém této práce považuji skutečnost, že autorka v závěru práce deklaruje, že výše uvedeného cíle *dosáhla*. Jako oponent nemohu s tímto tvrzením souhlasit, a to z následujících důvodů:

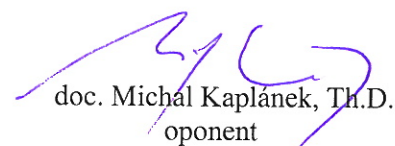
- 1) autorka tvrdí, že vycházela z „literatury psychologie, pedagogiky a sociologie“; ve skutečnosti je použitá literatura téměř výhradně – až na pár výjimek – z oblasti psychologie;
- 2) pojem „sebezpoznání“ není v práci definován;
- 3) o pojmu „sebevýchova“ a souvislostech se sebepoznáním autorka pouze stručně informuje na začátku 2. kapitoly;
- 4) zůstává otevřenou otázkou, zda záměr „pomoci mladým studentům nacházet cesty sebepoznání“ můžeme považovat za relevantní cíl bakalářské práce; jenže i v případě, že přijmeme tento cíl jako relevantní, není jasné, zda prezentace několika terapeutických technik, doplněných informací o zážitkové pedagogice a *entertainmentu* může někomu pomoc v tak závažném procesu, jako je sebepoznání.

Pokud hodnotíme předloženou práci z hlediska vnější úpravy, nelze práci nic vytknout. Také formální úroveň práce je velmi dobrá. Naproti tomu jazyková úroveň je poněkud problematická. Autorka na jedné straně prokázala schopnost dobře formulovat vlastní myšlenky a přesně reprodukovat myšlenky přejaté. Na druhé straně se v práci objevují formulace, které neodpovídají syntaxi českého jazyka, jako např. název kapitoly 1, podobně jako název podkapitoly 1.1, jakož i některé slovní obraty, jako třeba „důvěra v sebe samého nese bezprostředně úlohu“ (s. 15) nebo „lze pokládat za přívětivé uvědomit si“ (s. 38) atp. Také na první pohled udiví, proč autorka o sobě referuje ve 3. osobě singuláru, ačkoliv v obdobných pracích je obvyklé psát v 1. osobě, ať už plurálu či singuláru.

Po stránce kvality obsahu můžeme práci označit jako průměrnou. Autorka vycházela z dostatečného množství literatury a do práce vložila poměrně velké množství informací, což ovšem mělo za následek určitou povrchnost. Větší část práce, při jejímž zpracování autorka vycházela buď z vlastní zkušenosti s terapií anebo z psychologické literatury, můžeme – i při zmíněné povrchnosti – považovat za relevantní. Naproti tomu podkapitola 2.2 vyvolává dojem, jakoby autorka nepochopila podstatu pojednávaných pedagogických přístupů (zážitková pedagogika, animace). Zejména v pojednání o animaci zaráží, že autorka s naprostou samozřejmostí propojuje dvě zcela odlišná, až protikladná pojetí animace – sociálně-kulturní, resp. kulturní animaci na straně jedné a outdoorovou animaci na straně druhé. Očekávám, že autorka při obhajobě objasní jak příslušné pojmy, tak i svůj vlastní přístup k problematice.

Přes uvedené nedostatky *doporučuji bakalářskou práci M. Homolové k obhajobě*. Hodnocení by mělo být závislé na tom, do jaké míry studentka při obhajobě prokáže porozumění pojmům z vývojové psychologie (srov. kap. 1.1) a objasní rozdíl mezi zmíněnými koncepcemi animace (srov. odst. 2.2.2). Vzhledem k výše uvedeným nedostatkům navrhuji jako východisko hodnocení známku *dobře*.

V Českých Budějovicích dne 6. května 2016

doc. Michal Kaplánek, Th.D.
oponent